

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv,
Ferdinandi S. Rom. Imp. Principis, Marchionis
Castilionensis F. Natu Maximi, Libri Tres**

Cepari, Virgilio

Coloniæ Agrippinæ, 1608

c. 12. Tandem Marchionis titulo, fortunisque abdicatis, Romam profectus, Societati Iesu adiungitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43934

do, eique benedicendo satiari non posse videretur.

CAPVT DVODECIMVM.

*TANDEM MARCHIONIS
titulo, fortunisque abdicatis, Ro-
mam profectus, Societati IESV
adiungitur.*

VIX ALOYSIVS, tot votis exper-
tam à Patre missionem impetrarat,
cùm eius rei fama Castilionem per-
uasit, tanto clientum omnium dolore,
vt eum multi abundantibus lachrymis
testarentur. Paucis siquidem illis diebus,
quibus, antequam inde se mouere pos-
set, Castilione moratus est, quoties in-
cedebat per oppidum, certatim viri, fæ-
minæque eius videndi, & honorandi
caussa fenestras omnes vestibulaque com-
plebant, ac deinde tanta significatio-
ne amoris ploratum edebant, vt &
ipse ægrè lacrymas cohiberet. adhæc
velut cælestem hominem in cælos tol-
lebant, suamque infelicem sortem la-
mentabantur, qui mereri non potuissent,
à tam sancto principe gubernari. Non-
nulli etiam, quibus faciliores erant

L 2

ad au-

ad aulam aditus, plusque apud ipsum poterant, flentes aliquando eum adeunt, hisque verbis compellant. Domine ALOYSI quid ita nos deseris? nactus es provinciam tam amoenam, clientes tam humanos, qui te non illo solum amore diligunt, quem erga suum principem cuique natura quadam insevit, sed in te eximia præterea pietate feruntur. Tu nobis in amoribus, in te spes nostra sita erant: & iam, cum maximè expectamus, dum rei nostra publica gubernaculis manum admoueas, à nobis auelleris. His subridens ALOYSIVS: Ego verò, inquit, vobis profiteor, velle me mihi è calo coronam petere. Nimis magni negotij est, hominem ditione, & principatu præditum, æternam salutem consequi. Nemo potest duobus dominis seruire, Mundo & Deo. Mihi certum est salutem meam in tuto locare. idem & vos studete. Agebatur desiderio quamprimum è patria, in Dei domum commigrandi. Sed aliquot se hebdomadas in ea tenere compulsus est, partim dum matrem suam, quæ Augustum Taurinorum Infantem Hispaniarum, Allobrogum Ducem salutatum abierat, præstolatur, partim dum procurat, vrgetque abdicationem suam, cuius stipulationi expresso Cæsaris mandato, qui è Gonzagarum familia, proximè illum attingebant, ad quos ea ditio, extincta Marchionis stirpe, hæ-

pe, hæreditate ventura erat, interesse iubebantur. Quia verò ij viri principes sedes suas plerique omnes Mantuæ habent, eorum opportunitati vt seruiret Marchio, eò se licet ægrum deportari iussit. In eius cum ALOYSIO digressu Castilione non modo aulici viri ac feminæ, quibus inibi manendum erat, sed omnes prope oppidani, cum ALOYSIVM rheda inuehentem viderent, certum non reuerti, quem se nunquam præterea visuros putabant, omnia plangore, & lamentatione complebant. At ferè, per proximos consequentes dies, nihil præter eius sanctitatem, & virtutem in ore hominum fuit, pro se vnoquoque, quam in eo obseruasset, prædicante. itaque iam omnium consensu in Diuorum numero ducebat. Sed maximam omnibus admirationem mouebat, quod tam libenti animo, Deo seruiendi causa, Marchionis honorem abijceret, quodque, vt id consequeretur, tot patris sui aliorumque procerum impetus, summa constantia ac fortitudine excepisset, fregissetque. Mansit ALOYSIVS Mantuæ alterum ferè mensem, cuius temporis plerumque in Collegio Societatis colloquijs, cum Patribus, qui inibi degebant, indulgendo, ac pœnitentiam, & Eucharistiam celebrando traducebat.

166 DE VITA B. ALOY. GONZ.
cebat. Qua in re vehementer totius vrbis
per quam iam rumor distulerat (vt fe-
lustrium hominum res citò vulgar
quorsum aduenisset, animos ad æmulati-
nem accenderat. itaque venerabundi il-
lum spectabant, atque ab eius vultu sibi
pietatem aspirari fatebantur. Moram ve-
rò tot dierum in illa vrbe attulit, quòd
cùm, vt supra narratum est, in abdic-
tionis tabulis hæc conditio fuisset posita,
vt dum viueret, quadringentos sibi scu-
tatos in singulos annos reseruaret, quorum
in quicquid libuisset expendendorum ipsi
potestas esset, Marchio postmodum à
Rectore Collegij in eâ vrbe edoctus,
minimè fas esse cuiquam Religiosorum
hominum, rem vllam propriam habere,
aut pro libitu, vel in suos vsus dispensan-
dam, sed hoc totum esse procurationis pre-
fidis, eamque legem, ad paupertatis studiũ
sartum tectum tuendum, inuiolatam ser-
uari, ideoq; solis collegijs redditus in com-
muni permitti, è quibus singulorum ne-
cessitatibus consulatur; hoc cognito nolle
cœpit quicquã ALOYsIO relinqui, quod
diceret se cum eam cõditionem tulerit, id
spectasse, vt ea pecunia in Aloysij esset ma-
nu, nunc postquã intellexerit id per Socie-
tatis instituta non licere, cupere se eã expi-
gi. Ac ALOYsIO quidẽ, qui nihil moraba-
tur

ur qua formula abdicatio fieret, dūmodo acceleraretur, nullius negotij erat id permittere, sed nōnulli Iurisperiti Marchionē denunciarant, quando quidē Cæsar ea conditione adiuncta, abdicationis auctor esset factus, verendum esse, ne ea sublata, tota in dubium vocaretur. Dum ergo ea res vertitur, variisque Iurisconsultis disceptanda traditur, opinione plures absumpti sunt dies. Eius moræ cum ALOYSIUM distæderet, summa tandem contentione peruenit, vt hoc etiam impedimentum alterum remoueretur, abdicationisque instrumentum, ijs omnibus, quas vellent, appositis cautionibus conscriberetur. Eo confecto IV. Nonas Nouemb. an. M. D. LXXXV. Mantuæ in Palatio, quod S. Sebastiani dicitur, in quod Marchio diuerterat, Prospero Gózaga viro Illust.^{mo} quo nemo erat propinquior, alijsq; viris principib^{us} quorū intererat, cōgregatis stipulato Aloysius Marchionis ornāmētis opibusq; se abdicat. narrāt viri principes, quorū memini, dū à Notario proluxæ illę tabulę recitarētur, inter ea Marchionē, præ dolore quo vrebatur, fletū moderari nequiuisset cōtra Aloysium qui se sūma votorū attigisse cernebat, tātis incessisse lætitijs, vt Illust.^{mus} Prosper neget vnquā se illū quā illo die lætiorē vidisse. Et tamen illo ipso die mane paulò ante-

quam abdicationi stipulatio subderetur nonnulli primarij, & illustres viri, qui cum Vincentio Principe, qui modò Mantuæ Dux est, in idem palatium aduenerant, interea loci dum Princeps cum Marchione ageret, ALOYSIO plurimum negotij attulerāt, Ludos eum faciendo quòd Religioni nomen dare vellet, summaque vitando, ne abdicatio transigeretur. Consignatis tabulis ALOYSIVS, curis omnibus fortunarum, & ditionis exolutus solum se abdit in cubiculum, Deoque se ad pedes abiicit, gratulabundus, quòd se tam diu optato sanctæ paupertatis thesauro dignatus esset. atque interea tantis illi animus delicijs, solatijsque cælestibus circumfluxit, vt postea narrare sit solitus, se cum alias saepe, tum illo die præcipuè præsens sibi Dei numen, gratiamque sensisse. Ac sane admirabile est Ferdinandum Marchionem, Principem adeò splendidum & liberalem, vt etiam prope profusus audire possit, in filium suum primogenitū, & talem filium, tamque sibi vnicè charum, tanta parsimonia vsum esse. præsertim cum ipse vnus auctor fuisset, vt quadringenti illi scutati ipsi seponerētur. Crediderim equidem Deum, quo ALOYSIO, qui in celeberrimis Europæ aulis versatus, tantum perpetuo paupertatis studiū præsetulerat

hila-

hilaritatem cumulare, composito passum esse, ut Marchio in contrariam suo mori partem laboraret. Persolutis Deo gratijs Venerabilem Sacerdotem Ludouicum Cataneum, in cubiculum accersit, quem cum iussisset vestitum è panno quem ad Societatis modum clam omnibus sibi Mantuæ faciendum locauerat, sua benedictione dedicare, seipse vestibus omnibus profanis atque adeò etiam ipso indusio, & tibialibus sericis exuit, ornatusque habitu illo sacro, in conclaue, in quo Principes prædium operiebantur, de improviso sese infert. Illi rei nouitate attoniti lachrymas non tenere, atque imprimis pater eius Marchio, qui etsi diu conatus, nunquam toto mensæ tempore lachrymis imperare potuit. Ibi **ALORSIVS** ducto è renata sermone festiue, modestè, ac perquam appositè de opportunitatibus, periculisque diuinæ Maiestatis lædendæ, quibus homines seculo immergi conflictantur, de inanitate caducorum huius vitæ bonorum, de aditu æternæ salutis viris Principibus, ac Magnatibus multis difficultatibus obsepto, de cura, quæ pro sui quemque animi immortalis salute gerere par sit, differere est exorsus, tanta auctoritate, cœlestisque Spiritus impetu, ut viri illi principes cum multa illum significatione reuerentiæ, ac pietatis attende-

L 5

rent.

rent. quinetiã hodie hic eius sermo multorum ore celebratur. Postridie eius diei, qui fuit III. Non. Nouemb. Duci Mantuae, eiusque filio, ac Principibus ibidem sceminis valedixit, vesperi verò domi, vtrumque parentem (nam mater nuper è Taurinis erat reuersa) quàm submississimè orauit supplex, vt sibi bene precarentur. Id dum faciunt, quot lachrymas profuderint, atque imprimis Marchio pater, facile est cuius estimare. Postera luce Romam versus iter cepessit, cum eo comitatu, quem illi Marchio attribuerat, in quo erat imprimis V. R. Ludouicus Cataneus, quem eo itinere in officijs pietatis administrum adsciuerat, Petrus Franciscus Turcius eius Moderator, Ioannes Baptista Bonus Doctor, Cubicularius vnus, alijque famuli. In hoc portò suo discessu, quamuis omnes collachrymantis aspiceret, incredibile est quàm parum propensum in consanguineos suos animum declararit. Rudolphũ fratrem minorem, cui Marchionis dignitate cesserat, qui eum vsque ad Padum (vbi deinde nauem Ferrariam versus conscendit) in rheda profecutus est in via, ac digressu paucissimis affatus est. Cuidam viro primario in nauis dicenti, se credere Rudolpho magnam voluptatem attulisse, quòd in eius dittonem posset succedere, respondit: Non rano

illum f
cessisse
Alph
garita
intena
sancta
cũ p
re imp
quod
nuncu
lzo,
sta, ei
muta
rat,
posito
creuin
Flore
cum c
ctere.
locus
magn
lentia
ibi qu
homi
rent,
rent e
reuer
ci se
offici
re lic

illum sibi gaudio successisse, quanto ipse illi decessisset. Ferrariæ, salutato eius loci Duce Alphonso Estensi, ipsiusque coniuge Margarita Gonzaga sua cognata, Bononiam iter intendit. Optabat omninò hoc itinere ad sanctam Lauretanam domum proficisci, cum propria quadam in eum locum pietate impulsus, tum desiderio soluendi voti, quod in suo partu mater olim, pro ipso, nuncuparat. Nam etli, promulgato Iubilæo, iustis de causis potestas illis erat facta, eius peregrinationis alijs officijs commutandæ, eaque iam vterque ritè præstiterat, tamen ipse & primo illo matris proposito, & singulari suo studio obsequi decrevit. Consilium igitur illi fuit primò Florentiam ad Magnum Ducem Franciscum contendere, atque inde Lauretum flectere. Verùm vbi Petram malam attigit, qui locus in finibus Hetruriæ versus Bononiæ magno Duci paret, comperit metu pestilentiæ, omnia arctissimis custodijs teneri. Ibi quamvis eius comites nomen genique hominis, & suscepti itineris causas exponerent, nunquam tamen eos ut transitum darent exorarunt. Ergo necessariò Bononiæ reuersus, inde per litteras Magno Duci se excusauit, quòd non, uti optasset, sibi officium illi, cultumque coràm tribuere licuisset. Bononia per Flaminiam recto

itine-

itinere, Lauretum petijt, quò postquam de-
 venit dici non potest quantis eum iucun-
 ditatibus Deus, & Beatissima Mater Virgo
 perfuderint. Proxima luce, in sacro Sacello
 quinis senisue continenter sacrificijs cum
 astitisset, incredibili cum religione Eucha-
 ristiam suscepit. defixus verò in cogitatio-
 ne beneficij, quod in eo loco vbi tanta ma-
 iestas, & sanctimonia latuit, genus humani
 accepisset, totus lachrymis diffuebat, nec
 inde posse abduci videbatur. Quo vero
 maior illi esset copia in sacro loco toto die
 orandi ac meditandi, remisso P. Rectori
 Societatis ipsum, ad Collegium inuitanti
 humanitatis officio, ad vulgare cum suis o-
 mnibus hospitium diuertit. De prandio re-
 dit ad sanctam domum, & quia iam incre-
 buerat quis esset, & quo animo Romam per-
 geret, omnium digitis monstrabatur libe-
 rantium, quòd adolescentem eam clari-
 tudine generis, opumque affluentia videnti-
 bus, qui maiori studio molitus esset, ut ad
 humilem & inopem statum redigeretur,
 quam fere ceteri ad honores, diuitiasque
 grassentur. Proximè sequenti luce ante dis-
 cessum placuit illi iterum inter rem diuini
 sacra Eucharistia refici, & non nihil tem-
 poris precibus dare. eo facto Romam ve-
 nit equitavit. Ratio viuendi in itinere haec
 ferè erat. Mane simul cubitu surrexerat
 quart

quart
 inde
 Tert.
 Ludc
 nis ge
 bat, e
 com
 recita
 Mult
 suis o
 erciti
 mod
 more
 vehe
 piera
 tes, q
 dine.
 ra ali
 ter.
 accit
 loqu
 equi
 mod
 eode
 diei
 bat.
 pœn
 vt va
 giof
 iri: i

quartam horæ partem silentio orabat, deinde preces canonicas, quas circiter Primâ, Tertiam, Sextam, Nonam canimos est, cū Ludouico Sacerdote, à quo in hoc orationis genere, cuius adhuc vsum nullum habebat, erudiri petierat, preces viatoribus accommodatas, quas itinerarium vocamus, recitabat, tum verò equum inscendebat. Multa passuum millia solus, & remotus à suis omnibus conficiebat, modò preces exercitij quotidiani, modò alias pronuncias, modò meditationi, & contemplationi de more vacans itaq; nihilo fecius dum equo veheretur, quàm alij in cubiculo retrusi, pietatis officia colebat. Idcirco eius comites, quos minimè fugiebat, quantum solitudine, recessuque oblectaretur, dedita opera aliquanto ab illo interuallo faciebant iter. Vbi libebat silentium interrumpere, accito ad se Ludouico illo Sacerdote, colloquebatur cum eo de diuinis rebus. Dum equi pastu reficiuntur meridiè, & ipse per modicum sumebat cibum, deinde dictis cū eodem sacerdote vespertinis, extremique diei precibus, ad equos, atque in viam redibat. Eius magna parte præcipiebat animo pœnas, macerationesque corporis, quibus, vt valde erat deditus, ita sperabat sibi Religioso amplissimam earum copiam factum iri: interdum verò secum ipse res Indicas, con-

con-

conuersionemque Ethnicorum volutabat, atque in spem in eas oras aliquando, cum alijs, qui magno numero prope quotannis ex Europa soluunt, missu præsidum proficiscendi exardescibat. aut denique alijs his similibus cogitationibus leuabat vitam. Vespero in diuersorio quamuis quod asperissima hyems esset, frigore rigeret, nunquam se tamen tales faciebat. Sed confestim in cubiculum solum se abdebat, atque ibi de prompta, atque ob oculos posita Christi crucifixi imagine, quam secum deferrebat, ad eius pedes iacens, duas horas continuo cum Deo agebat, tot intermissis lachrymis, singultibus, gemitibus, tantoque animi ardore, ut eius homines, qui foris voces audiebant, perculsi stupore, sui que penitentiæ, inter se aspicerent. Secundum hanc orationem, diu se quotidie verberibus castigabat; tum verò vocato in cubiculum sacerdote Ludouico, Matutinas preces, & laudes legebat. Inde accubebat ad mensam, & valentioris materiæ cibus semper abstinebat, perquam sobriè, & frugaliter cænitabat. Instituerat quarta, sextaque feria, ac sabbato ieiunia, quibus assueuerat seruare, sed Sacerdos cum frangi eum, vexari que itineris laboribus videret, ijs temperare iussit. cui ille tum quidem dicto audiens fuit, sed vix Romanam venerat, cum ea resumpsit. sibi dormi-

gura

eum concessuro neq; lectum calefieri, neq;
 vestes detrahi sustinebat. Itaque cum tibi-
 alium è panno ad eum diè insolens fuisset,
 quo Societatis habitū Mantuæ sūperat, ijs
 educendis plurimū laborabat quotidie. Se-
 mel verò eius misertus sacerdos, cum suc-
 currisset, comperit pedes, ac tibiae prope
 obriguisse, neque tamen vel tunc quicquā
 sibi ignis adhiberi, illo quamuis vrgente,
 passus est. Romæ cum in ædibus Scipionis
 Gonzagæ Patriarchæ Illustrissimi descen-
 disse ex equo, paululūq; respirasset ex iti-
 nere, inde in domum Patrum professorum
 Societatis Iesu se contulit, vbi P. Claudio
 Aquavina Præposito Generali, qui in hor-
 tū obuiam illi descenderat, ad genua se sub-
 mittit, seq; illi filium, & subditū tā piè, sub-
 misseq; p̄fiteretur, vt è terra excitari nō pos-
 set. Inde digressus, Cardinales quosdā, atq;
 in primis Farnesiū, Alexandrinū, Estesem,
 Mediceū, qui hodie est Magn⁹ Dux Hetru-
 riæ, salutare aggreditur, à quibus omnibus
 singulari beneuolentia, & comitate acce-
 ptus est, ac præcipuè à Farnesio, & Medi-
 ceo, qui maximoperè contenderunt, vt ad
 suas ædes diuertere vellet. Salutatis omni-
 bus Cardinalibus, quos officij causa præte-
 rire non poterat, ad septē celeberrima vr-
 bis templa, aliaque famā, ac sanctitate illu-
 stria loca, incredibili pietate supplicatū ijt.
 per

per vias, quæ de vno templo in alterum fe-
runt vel diuina tacitus meditabatur, vel
sacros hymnos canebat; in ipsis verò tem-
plis mille modis Deum adorandum pi-um de-
uotumque eius numini animum declara-
bat. Lustratis templis ad Sixtum V. Ponti-
ficem Max. adiit, vt eius benedictionem peteret,
& à Marchione patre suo litteras ei redder-
et. Vix in Pontificij conclauis proce-
tiones erat ingressus, cùm aulicorum, quos ià spar-
sus de eius instituto rumor, proindè quali
ad prodigij cuiuspiam spectaculum, cōtra-
xerat, corona cingitur. Admissus ad Ponti-
ficem, postquam, de more, pedibus osculū
tulit, litteras à patre affert. Multa eum Pon-
tifex super ipsius Religionis ineundæ con-
silio rogitat, atque in primis, fatifne prou-
isos haberet animo eius vitæ labores. Vbi
ille iam pridem meditata sibi omnia ac
perspecta respondit, Pontifex, collaudato
eius instituto, animique altitudine, bene-
dictione impertitum ab se dimisit. Eodem
die, qui erat sabbatum, siue quod pridie
præter panem & aquam, religionis ergò, ni-
hil gustasset, siue quòd eodem die, quo
aditum haberet ad Pontificem, ad horam
alteram & vigesimam ieiunus mansisset, si-
ue alia de causa, domum reuersus deterius
valere cepit, atque ideò metuere, ne id no-
uam sibi remoram faceret. Verùm malum

non

non vltra processit. Postero die, qui erat
 Dominicus, ineunte, in sacello D. D. Mart.
 Abundij & Abundantij, quod est sub ara
 maxima Basilicæ Farnesianæ Societatis
 IESV, sacris adfuit, & diuina Eucharistia
 fructus concionis audiendæ causâ in Ode-
 um se recepit, ac deinde inuitatu R. P. Præ-
 positi Generalis cum Scipione Gorzaga
 illustrissimo Patriarcha in communium
 Patribus triclinio prandit, & silente, iussu
 eiusdem Patris anagnoste, verba de sugge-
 stu fecit. Tenebat Patriarcham eius cum
 modestia, & compositissimi mores, tum
 verò dicta ac responsa, ac mirum sibi vide-
 ri dicebat: huic adolescenti verbum nul-
 lum incassum excidere, sed omnia diligen-
 ter expensa, & quasi quadam trutina exami-
 nata. Aulicos etiã ¹rimum excitabat, qui
 illud in primis auarunt, de quo supra
 commemorari, et ²um in priuato sacello
 eiusdem V. Illustrissimi rei diuinæ interes-
 set, postquam eò ventum erat, vt sacerdos
 sacram hostiam de more spectandâ attolle-
 ret, imbrẽ lachrymarum cœpisse fundere,
 frustra que celare studuisse. Ad extremum
 feria secunda, a. d. VII. K. lend. De-
 cẽb. qui D. Catharinæ Virgini ac Martyri
 sacer est, ante meridiem, cum esset annorũ
 septemdecim, mensũ octo, dierũ sedecim,
 lætus atque hilaris suis omnibus, atque et-

M

iam

iam Illustrissimo Scijone Gonzaga comitatus, domum tyronum Societatis IESU, ad Diui Andree in Quirinali ingressus est, cum eam regeret, tyronesque formaret, vir eximia, ut alibi exequemur, sanctitate, P. Ioannes Baptista Piscator. Ibi Illustrissimus Patriarcha, postquam sacris operatus ALOYSIVM celesti Eucharistia participavit, una cum Praeposito Generali, qui eadem de causa aduenerat, prandium cepit. In ipso domus aditu ALOYSIVS conuersus ad suos ab usque Mantua comites, hortatus est darent operam, ut aeterna salute potirentur. Doctori Bano, quod se profecutus esset, pro officio gratias egit. Praefecto praetorij negotium dedit, ut cum patris sui litteris, Liburnum profectus, Magnum Ducem Hetruriae, suis verbis saluaret. Cubiculario, ut matri salutem diceret Ludouico sacerdoti, ut patri, suo nomine, haec verba referret: *Obluiscere populum tuum, & domum Patris tui.* significare nimirum voluit, se ex eo momento, omnem domus patriae, populi, ditionisque ab se iam sprete, memoriam velle deponere. Quarenti, num quid aliud Rudolpho fratri suo vellet, respondit: ut illi diceret: *Qui timet Deum faciet bona.* His

via. His dictis eos orbari se tam bono Do-
 mino, ac Principe vehementer deploran-
 tes, reliquit. Denique Illustrissimo Patri-
 archæ Gonzagæ, qui egregiam operam
 in aperiendô ad Societatem aditu il-
 li nauarat, toto pectore immensas gra-
 tias egit, suumque pro eius incolumi-
 tate precandi studium professus est.
 Hic ille Antistes, qua erat facilitate, ei-
 us verbis commotus lachrymas inhi-
 bere non potuit; seque ipsi, qui opti-
 mam partem eligere nouisset, sanctè in-
 uidere testatus est. Omnibus iam reli-
 gioni alienis hominibus, ac rebus ex-
 peditum ALOYSIVM, tyronum Ma-
 gister cum in cubiculum induceret, in
 quoprimum, de more Societatis, sui pe-
 riculum faceret, non aliter quàm si cœ-
 lestem quendam paradisum intraret,
 toto animo exultans illud vsurpauit:
 Hæc requies mea in seculum seculi hic
 habitabo, quoniam elegi eam. Deinde
 verò solus ibidem relictus procumbit
 in genua; mentem intima quadam su-
 auitate delibutus, oculis fletu, quem
 diuinus amor ciebat, madentibus, DEO
 gratias agit, quòd se ereptum ex AE-
 gypto in terram hanc diuinitus pro-
 missam, lacte, & melle cœlesti-
 um gaudiorum manantem, per-
 duxisset.

M z

duxisset.